

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΡΟΖΕΛΑΝΗ

Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής και η κατακτήσεις του. Πολεμιστής, αλλά και ανακινωνιστής και φιλότεχνος. Ένας Έλληνα συνεργάτης του. Πώς έγιναν οι σχέσεις με το μάγο βιολί. Πώς έγινε γαμπρός του Σουλτάνου και πώς κατέληξε στο δήμευ. Η πολιορκία της Βιέννης. Άγρια σφαγή των αιχμαλώτων. Όπου εμφανίζεται η όραία Ροζελάνη. Η οκλάβα πούχε επαναστατήσει. Ο Σουλεϊμάν γοητεύεται, κτλ.

Σουλτάνος Σουλεϊμάν, ο Μεγαλοπρεπής, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην Ιστορία. Ανέβηκε στο θρόνο κατά τις αρχές του δεκάτου έκτου αιώνα και ήταν σύγχρονος του Καρόλου Ε' και του Φραγκίσκου Α'. Υπήρξε πολεμιστής τρομερός, αλλά και μεγάλος οργανωτής του κράτους του. Έδωσε στο λαό του δικαιοσύνη κι ελευθερία, ενδιαφερόταν για τα γράμματα και τις τέχνες, έκανε μεγαλοπρεπή μνημεία. Δικαίως λοιπόν επώνυμίσθη Σουλεϊμάν ο Κατακτητής, ο Νομοθέτης, ο Μεγαλοπρεπής.

Πάντοτε σιμά σ' έναν μεγάλο βασιλέα και κατακτητή, πρέπει να αναζητήσετε τον συνεργάτη του, τον άνθρωπο που τον βοηθεί στο έργο του. Έναν Ρισελιέ ή Μαζαρίνο. Και ένας τέτοιος άνθρωπος, φτιαγμένος και εικόνα και όμοιος του αφέντη του, στρατηγός, αρχιτέκτονα, καλλιτέχνης, μουσικός και οικονομολόγος, ικανός για το κάθε τι, ακόμα και για το έγκλημα, στάθηκε πράγματι στο πλευρό του Σουλεϊμάν. Και ιδού πώς γνώρισε τον συνεργάτη του αυτόν ο τρομερός Σουλτάνος :

Ο Σουλεϊμάν ήταν ακόμα νέος και περπατούσε μιά μέρα, προτού γίνει αυτοκράτορας, στην άκρογαλιά. Μπροστά του απλώνονταν ο Βόσπορος, θαυμάσιος σε χροματισμούς την ώρα αυτή.

Έξαρνα, άκουσε έναν ύπεροχο ήχο βιολιού. Προχώρησε τότε περιέργως να δει ποιός ήταν ο περιφραγμένος αυτός βιολιστής. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά σ' έναν νεαρό δούλο, που καθισμένος στην άκρογαλιά, έπαιζε το μαγεικό βιολί του. Ο νέος αυτός ήταν Έλληνα. Κάποτε που ταξείδευε, τον πιάσανε οι κουρσάροι και τον πούλησαν σε κάποιον οσλαβοπόλεμο. Τον άγγρασε μιά παμπόνηρη γοργά, με το σκοπό να τον μεγαλώσει και να τον ξαναπουλήσει ακριβότερα. Έπειδή μάλιστα ο νέος έδειχνε μεγάλη κλίση στη μουσική, η πονηρή γοργά τον βοήθησε να μάθει βιολί, βέβαια ότι θάβγαζε μιά μέρα διπλάσια τα έξοδά της.

Ο Σουλεϊμάν πλησίασε άμεσως τον νεαρό βιολιστή, τούφραξε το χέρι, του εξέφρασε το θαυμασμό του για το ύπεροχο παίξιμό του και του έδωσε, ότι από τη στιγμή εκείνη ήταν φίλος του. Έτσι ο φτωχός οσλαβός βρήκε πειά την τύχη του. Και από την ημέρα εκείνη έγινε ο άχώριτος σύντροφος του Σουλεϊμάν.

Όταν ανέβηκε στο θρόνο, ο Σουλεϊμάν πήρε τον Έλληνα βιολιστή σιμά του βοηθό, σύμβουλό του και συνεργάτη του, του έδωσε την αδελφή του γυναικά του, τον έκανε στρατηγό και τον έγινε τιμές και πλούτη. Μά η τύχη αυτή του γαμπρού του τρομερού Σουλτάνου δεν κράτησε πολύ. Γιατί όταν ο Σουλεϊμάν είδε τον παλιό του σύντροφο να γίνεται επανδύκος Ισχυρός, φοβήθηκε τη δύναμή του και διάταξε να τον στραγγαλίσουν... ***

Ο Σουλεϊμάν ήταν ένας φρόνιμος, Διαρκώς πολεμούσε, νικούσε, κατακτούσε και μεγάλωνε το βασίλειό του. Απ' τις περιφραγμένες έποικιότητες του, που άπλωναν τα όρια της Τουρκίας ως την Περούα, την Αίγυπτο και την Αφρική, το Δούναβι και τη Γερμανία, δυό έμειναν άνομιστες στην παγκόσμια Ιστορία. Η έναντιον

ρό που αλάφρυνε λιγάκι, μαζεμένο σε μιά κοιλότητα από τη χερσαία βροχή, και ζάρωναν κοντά-κοντά να ζεσταθούν λιγάκι...

Νύχτωσε... Ακουγόntonταν τώρα καθαρά ή βαρείες ανάσες τους και το πνιχτό ροχαλιτό τους... Ο ύπνος νάκωψε στη στιγμή τ' αφανισμένα απ' την κούρασι κορυμιά τους κι ανακούφισε με τη γαλήνη του τις παραγμένες απ' την τρομάρα κι απ' τα τόσα ήθικά μαρτύρια ψυχής τους... Κοιμόntonταν πειά βαθεία...

Στο επόμενο φύλλο θα σας διηγηθούμε τη φρικαστική συνέχεια και το τέλος της αληθινής αυτής ιστορίας, παραθέτοντας και το σχετικό έπισημο έγγραφο του Άγγλου φρουράρχου του φρουρίου Σαιν-Μάρκ ντες Άσπαλάς.

του Βελαγραδίου και η έναντιον της Βιέννης. Στην πρώτη, ο Σουλεϊμάν ένίκησε και το Βελαγράδι έγινε τουρκικό. Στη δεύτερη, η τύχη δεν του φάνηκε εύνοια. Δεν κατόρθωσε να πάρη τη Βιέννη ένα ολοκληρω κάλοκαρι, μολονότι έκανε είκοσι επιθέσεις έναντιον της. Όσοιον ήθελε τέλος ο χειμώνας, το κρύο, ή έλλειψις τροφίμων, ή πείνα. Οι Τούρκοι πολεμιστάι άρχισαν τότε να παραπονόνται. Στο τέλος έστασίασαν κι ένα βράδυ, τα μέσινυχτα, ο Σουλεϊμάν αναγκάστηκε να διατάξη υποχώρησι. Έβαλαν φωτιά γύρω, έσφαξαν πολλούς αιχμαλώτους, πήραν τους άλλους μαζί τους οσλάβους κι έγύρισαν ναμύνει στην Κωνσταντινούπολι.

Ο Σουλεϊμάν είχε δυό μεγάλες αδυναμίες. Τη θρηωδία της ψυχής, που τον άδρασε να διατάξη να σφάζουν, χωρίς κανένα λόγο, χιλιάδες αιχμαλώτων στην πολιορκία της Βιέννης και την ερωτική έπιθυμία που τον φρόνιζε και τον παρέφερε.

Σχετική με την ερωτική αδυναμία του Σουλεϊμάν, εινε και η παροσάτι ιστορία που θα σας διηγηθούμε, ή ιστορία του έρωτός του με την όραία Ροζελάνη.

Η Ροζελάνη εινε ένα ιστορικό πρόσωπο όχι και καλά γνωστό. Ο Πιέρ Λοτι στο μυθιστόρημά του «Η Απογοήτευσι» μας δείχνει πόσο εινε δύσκολο να γνωρίσει κανείς τις γυναίκες της παλιής Τουρκίας. Για να γνωρίσει συνεπώς κανείς τις σουλτάνες και ιδίως όταν έχουν πρό πολλών αιώων πεθάνει, ή δυσκολία εινε πειά μεγαλύτερη ακόμα.

Δεν εινε άρρωθός γνωστόν από ποιά χώρα κατήγετο ή Ροζελάνη. Το μόνο βέβαιο εινε, ότι δεν ήταν Τουρκικής καταγωγής. Ήταν μιά ξένη κι επειδή κατ' ούσιαν αυτή τωδεονούσε τον Σουλεϊμάν, κυβερνούσε συγχρόνως και ολοκληρω την Τουρκική αυτοκρατορία.

Μερικοί έπιστηρίζουν, ότι ή Ροζελάνη ήταν φράγκικης καταγωγής. Άλλοι πάλιν έπιμένουν, ότι ήταν απ' τη Ρωσία. Άλλ' αυτό το ζήτημα δεν έχει μεγάλη σημασία. Απ' όποιόποτε κι αν ήταν ή γυναίκα αυτή, το γεγονός εινε, ότι άπχτησε μέσα στο χαρέμι τρομερή δύναμη, ότι έπαιζε τον τρομερό Σουλεϊμάν στα δάχτυλά της.

Πώς γνώρισε ο Σουλεϊμάν την Ροζελάνη; Το περιστατικό αυτό δεν εινε ιστορικό εζακριβωμένο. Γι' αυτό θ' ακολουθήσουμε στο σημείο αυτό την παράδοσι. ***

Κατά την παράδοσι λοιπόν, ή Ροζελάνη ήταν μιά οσλάβά, την οποία είχαν φέρει μαζί μ' άλλες πολλές στο σεράφι του Σουλτάνου και ζούσε εκεί μέσα άγνωστη και παραμελημένη.

Μιά μέρα, πήγαν και ανέφεραν στο Σουλτάνο, ότι μιά απ' τις οσλάβες του είχε καταντήσει πειά άναπόφρονη με την άπιστοσύνη και την όμηγοικότητά της και ότι έπρεπε να ληφθή ένα μέτρο έναντιον της. Τού έρωτέιναν μάλιστα, ότι ή καλύτερα λύσις ήταν ή δολοφονία της, γιατί έτσι θα ησούχαζε το χαρέμι.

Ο Σουλεϊμάν θέλησε τότε από περιέργεια να ιδή την άπίσασσι αυτή οσλάβά — που δεν ήταν άλλη από τη Ροζελάνη — και διάταξε να τού την φέρουν μπροστά του.

Μόλις βρέθηκε μπροστά στον αυτοκράτορα, ή Ροζελάνη δεν τάχασε καθόλου. Τού μίλησε όδρωτικά, με τρόπο ήλιο και έπιθετικό. Κι ο Σουλεϊμάν δεν άθύσσε. Αντιθέτως έγγοιτεύτηκε απ' τη σπάσι αυτή της όραίας οσλάβας. Η όργη της, ή ζοφροσύνη των ματιών της, ή έξυπνάδα της κι ή τόλμη της, ή πρωτοφανής για μιά οσλάβά ένόπιον του παντοδύναμου Πατισιά, απ' τον όποιο κερμύταν ή ζωή της, τον ένθουσάσαν, τον κατέκτησαν. Κι ο κραταιός Σουλεϊμάνος έγινε οσλάβός της μοιραίας αυτής γυναίκας.

Απ' την ημέρα αυτή, ή Ροζελάνη έγινε ή εύνοιαμένη σουλτάνα. Ο Σουλεϊμάν την έκανε νόμιμο σφύνο του.

Η έπικροή της πάνω στο Σουλτάνο ήταν τρομερή. Η θέλησις της ήταν νόμος. Τίποτε δεν γινόταν πειά σ' όλη την αυτοκρατορία, χωρίς να το θέλη εκείνη, χωρίς να το έπαυροφώ ή Ροζελάνη.

Στο άλλο φύλλο θα σας διηγηθούμε τη συνέχεια και το τέλος της περιέργης αυτής ιστορίας. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής.

Δόγω πληθώρας ύλης, ή ιστορική σελίς της διακομπεύσεως των καταδύων στο Βυζάντιο, στο προσεχές φύλλο.